

Ali Nail, “Yanlış düşünüyorsun Toprak! İnsanlar göçe mecbur kalıyor. Çalışacak bir işi, yiyecek ekmeği olsa gelirler mi hiç?” Deniz, “Bence Toprak haklı, geldiklerinde burada iş bulabiliyorlar mı sanki? Ya seyyar satıcı oluyor ya da şanslı varsa kapıcı.” Tuğberk, “Bence de öyle. Hoca doğru söyledi bu sabah, herkes olduğu yerde kalmalı.”

Ali Nail sinirlenerek ayağa kalktı ve parmağını onlara doğru uzatarak “Elin İngiliz’i ne bilir benim köyümü köylümü... Hoş sizin de ondan kalır yanınız yok ya... Neyse ben gidiyorum. Yarın gö-

diyorum.” Deniz, “Git tabi bizimle konuşma. Ama senin neye bozulduğunu çok iyi biliyorum ben... Ali’den yüz bulamıyor ya bütün hırsını bizden çıkarıyor.”

Esra cevap vermeden hızlı adımlarla uzaklaştı oradan. Ali Nail’i belki bahçede görürüm diye bakındı, ama o çoktan vesaite binmiş evinin yolunu tutmuştu bile. Ali Nail’in morali gerçekten bozuktu. Sabah beş dakika geç kaldı diye hoca sınava almamıştı. Özel üniversitede tam burslu okuyordu ve okulun yurdunda kalıyordu. Tam vizeler başlayacakken yurttan yangın çıkmış, bir bölümü yanmıştı. Tamiratın on beş gün süreceğini söylemiş-

Hikâye

Raziye SAĞLAM

rüşürüz.” Ali Nail kalıp onlarla tartışacaktı, ama gözlerindeki boş vermişliği görünce, gereksiz olduğunu düşünüp vazgeçti. O hızlı adımlarla uzaklaşırken o ana kadar hiç lafa girmemiş olan Esra, “Boşuna tatsızlık çıktı. Zaten sınava giremediği için morali bozuktu. Hocanın mazeret sınavı yapıp yapmayacağı belli değil, bir de siz üstüne vardınız.” dedi. Tuğberk “Kızım sen de o köylü çocuğunu kayırmak için, hiçbir fırsatı kaçırmazsın.” Toprak alaylı gülümsemesiyle “Eee! Aşk bu kolay mı? Yalnız sen yanıp tutuşuyorsun, ama oğlanın kulağı duymuyor.” Bu söz üzerine Esra da sinirlenip ayağa kalktı ve “Sizinle konuşulmaz ben gi-

lerdi. Bir kaç gündür evde kalıyordu. Evleri çok uzakta iki oda bir salon gecekonduydu. Üç sene önce Muş’un bir köyünden İstanbul’a gelmişler, babası işportacılık yaparak evi geçindirmeye başlamıştı. Ali Nail ikinci sınıftaydı ve kendinden üç yaş küçük Emre de bu sene üniversiteyi kazanmıştı. Liseye giden bir kız kardeşi ile evli bir ablası vardı. Köyden göçmelerini, babaanne ile dedesi hiç istememiş ama babası, “Burada kalırsak çocukları okutamayız. Mutlaka gitmemiz lazım.” diyerek onları dinlememişti. Ali Nail’in okuldaki arkadaşlarının birçoğu zengindi, ama annesinin korktuğu gibi, hem fakir hem de köylü olduğu

için onların yanında hiç ezik hissetmedi kendini. Her zaman kendinden emin ve etrafa metelik vermez hâliyle aksine insanlar onun çevresinden ayrılmıyordu.

Ali Nail minibüse binerken “Nereden bilecekler insanların neler çektiğini. Hepsi de zengin çocuğu. Hayatlarında paranın yokluğunu hiç çekmemişler ki...” Sinirleri öyle bozuktu ki “Birisi dokunsa da kavgaya etsem!” diye düşünüyordu. Hiç oturacak yer yoktu. Ayakta bulunduğu yerde ise başını eğerek durmak zorunda kaldı. “İyi ki yurttan kalıyorum. Her gün bu çile zor çekilir. Bu yol yüzünden sınava da giremedim.” O sırada

müşteriler aralarında bir tartışma çıkacağını beklerken, şoför gayet nazik “Ne münasebet ağabeycim. Hemen kapatıyorum.” dedi ve insanların şaşkın bakışları altında kapattı. O hattın devamlı yolcuları adamın ne kadar kavgacı olduğunu biliyorlardı ve bugün üzerindeki bu sükûnete doğrusu çok şaşırılmışlardı.

Yol o kadar uzaktı ki artık şehir bitiyordu. Ali Nail indikten sonra çamurlu yolda üzerine çamur sıçramamasına dikkat ederek yürümeye başladı. Bir taraftan da “Annem muhtemelen işten dönmemiştir. Şimdi ev soğuk, yemek yok, gel de sınırlanma...” diye kendi kendine söyleniyordu. O

ALİ NAIL’İN KAVGASI

oturanlardan orta yaşlı bir hanım koluna dokunarak, gülümsedi ve “Gel evladım sen otur, ben bir kaç durak sonra inecem.” Ali Nail, “Yok teyzem siz oturun.” diye itiraz ederken kadın kalktı ve kolundan tutarak kalktığı yere onu oturttu ve yine gülümseyerek “Oğlum siz okulda yoruluyorsunuz zaten. Bir de sırtında çantan var. Otur işte rahat rahat.”

Bir süre gittikten sonra şoför arabesk bir kaset koydu. Öyle ağır bir parçaydı ki Ali Nail olanca hırsını şoförden çıkarmak istercesine “Bunu dinlemek zorunda mıyız?” diye bağırdı. Diğer

sırada hızla geçen bir araba küçük bir çukurda birikmiş çamurlu suyun hepsini Ali Nail’in üzerine sıçrattı. Pantolonun sağ tarafı tamamen çamur oldu. Hırsından “Hay senin şoförlüğüne...” diye bağırarak yerden arabaya atmak üzere bir taş aldı. Tam atacakken, annesi Filiz’in seslendiğini duydu. Gayri ihtiyari kalktı ve ona doğru döndü.

—Nereden geliyorsun anne yine Feriha Teyze’den mi?

—Evet oğlum. Aaa! Üstüne n’oldu böyle?

—N’olacak? Her önüne gelene ehliyet verirlerse olacağı budur işte. Sen niye geç kaldın bu kadar?

—Feriha Teyze biraz rahatsızdı bu gün hemen çıkamadım.

—Anne sanki çok bir para veriyormuş gibi, sen de amma hizmet ediyorsun bu kadına.

—Oğlum her şey parayla ölçülüyor. Kadının bana ihtiyacı olunca bırakıp gelemem ki... Az kalsın unuttuyordum şu Allah’ın işine bak o da bugün senin için bir pantolonla gömlek vermişti. Torununa çalıştığı yerde hediye etmişler ona da küçük gelmiş. Boylarınız aynı ama o kilolu ya olmamış. İyi bir mağazadan alınmış baksana.

Derken Filiz çantayı açıp içindekini gösterdi. İkisi de çok güzel görünüyordu. Biraz önce söylediği sözden hafif bir pişmanlık duyarken “Götürüp değiştirseymiş.” dedi.

—Feriha Teyze torununa seni öyle güzel anlatmış ki çok başarılı, çok iyi diye. Sağ olsun onun da içinden sana vermek gelmiş.

Ali Nail şaşkınlıktan ne düşüneceğini bilmiyordu. Okuldan çıktığından beri kime çatmak ya da neye kızmak istese argo deyimle resmen elinde patlıyordu. O yine de moralini bozuk tutmak niyetindeydi. Bunun için yeterli sebebinin olduğunu düşünüyordu. Yüzüne mümkün olduğunca üzgün bir ifade vererek “Anne biliyor musun yurt dışında staj yapmak için başvurmuştum ya kabul

ettiler, ama ben gidemicem.”

—Niye oğlum? Çok istiyordun hazır kabul etmişler işte.

—Diğer masrafları karşılayabilsek bile yol parası zaten çok tutuyor. Bizim gücümüz yetmez buna.

Filiz oğlunun çok üzgün olduğunun farkındaydı. Ama hemen “Ne yapalım elimizden bir şey gelmez.” demek yerine “Dur bakalım hemen öyle umutsuzluğa kapılma gün doğmadan neler doğar.” dedi.

Konuşarak eve vardılar. İçerde ışık yanıyordu. “Hacer gelmiş. Hem ev soğuk hem yemek yoktu. Kızcağız ne yaptı acaba?”diyerek kapıyı açtı. İçerden bir sıcaklık vurdu yüzlerine. Babaları divanda oturmuş haberleri izliyordu. Onları görünce “Ooo birlikte mi geldiniz? Hoş geldiniz.” Filiz:

—Hoş bulduk İsmail. Bugün erken mi geldin?

—Zabıtarlar hiç rahat bırakmadı ki... Ben de toplayıp geldim. Ev çok soğuktu, hemen sobayı yaktım.

Filiz telaşla “Hacer gelmedi mi daha, nerde kaldı acaba?”

—Sen de soruyu soruyon cevabı beklemiyon ki... Hacer de geldi Emre’de. Onların sobasını da yaktım. Yemeğe kadar içerde ders çalışacaklarımış.

—Hay Allah razı olsun senden. Ne kadar iyisin bugün.

—Söylediğin lafa bak sanki her zaman kötüyüm. Neyse haydi sen sofrayı kur iyiliğim bitmedi daha, size anamın acılı bulgur pilavından yaptım turşu da çıkar bir güzel yiyelim. Zabıtalardan kaçacam diye akşama kadar bir şey yemedim.

Filiz çok sevinerek sofrayı kurarken, Ali Nail şaşkınlıktan ne diyeceğini bilmiyordu. Kızmak is-

tediği her sorun, sorun olmaktan çıkıyor her şey birden yoluna giriyordu. Sanki gizli bir el hallediyordu her şeyi. “Hazır her şey yolunda gidiyorken şu sponsor işi de hallolsa da yurt dışında staj hayalim gerçekleşse...” diye düşünerek kendi kendine gülümsedi. Sonra da “Yok artık o kadar da değil...” diye söylenerek abdest almaya girdi. Namazını düzenli kılmazdı, ama hiç abdestsiz durmazdı. Sanki böyle kendini daha emniyette ve temiz hissediyordu.

Hep birlikte sofraya otururlarken babası, “Az kalsın unuttuyordum Ali Nail, sana bir mektup geldi. Değişik bir zarfı var merak ettim ama açmadım. Televizyonun üstünde. Yemekten sonra bakarsın.” Ali Nail telaşla sofradan kalkarken “Yemekten sonrayı nasıl bekleyim.” dedi. Mektup sponsor olmaları için başvurduğu firmaların birinden geliyordu. Zarfı yırtarcasına açtı ve nefes nefese okumaya başladı. Aynen şöyle diyordu:

“Başvurunuz çok yönlü bir araştırma neticesinde yönetim kurulumuzca kabule değer bulunmuştur..... ülkesinde yeni kurduğumuz şirkette stajınızı yapma konusunda detayları görüşmek üzere en geç.....tarihine kadar adrese gelmeniz gerekmektedir.”

Ali Nail bir yandan sevinçten bir yandan şaşkınlıktan ne diyeceğini şaşırılmış durumdaydı. Sessizliği babası bozdu. “Oğlum bu çok güzel bir haber. Haydi, gözün aydın.” Onu diğerleri izlediler. Hepsi de sevinçlerini dile getiriyorlardı. Ali Nail sabahtan beri yaşadıklarını düşününce mutluluktan ne düşüneceğini bilemiyordu. İçinden sadece şükretmek geliyordu.

Biriyle kavga edip hırsını ondan çıkarmak isterken şimdi çok mutluydu. Her şey mükemmel bir şekilde yolunda gidiyordu. Filiz, “Feriha Teyzeye çok yardım ediyorum ya herhalde onun duaları tuttu.” Kocasını, “Geçen gün çok darda kalmıştı da Salih’e borç vermiştim ya herhalde onun duaları kabul oldu.” diye kendilerince çıkarım yapmaya çalışıyorlardı. Onlar böyle konuşurken dışardan bazı gürültüler gelmeye başladı. Dikkat edince birkaç kişinin kavga etti-

ğini anladılar. İsmail “N’oluyor?” diye söylenerek sofradan kalktı. Filiz, “Akşam akşam çıkma İsmail, n’olur n’olmaz?” diye engel olmaya çalıştıysa da kocası onu dinlemedi. Dışarı çıktı ardından da Ali Nail. İki komşu kavga ediyordu. Sonradan öğrendiklerine göre kavganın sebebi birinin çocuğunun attığı bir taş yanlışlıkla diğerinin camını kırmış, onun özür dilemesine fırsat vermeden adam çocuğa bir tokat atmış. Bu da haklı olarak çocuğun babasının çok zoruna gitmiş. Bir anda kavgaya tutuşmuşlar.

“Ayrılın ayıp değil mi size, şurada komşuyuz.” diye araya giren İsmail gözünün üstüne okkalı bir yumruk yedi. Onu gören Ali Nail, hem babasını kurtarmak hem de kavgayı ayırmak için araya girdi ama o da iyi bir yumruk yi-

“Ali Nail şaşkınlıktan ne düşüneceğini bilmiyordu. Okuldan çıktığından beri kime çatmak ya da neye kızmak istese argo deyimle resmen elinde patlıyordu. O yine de moralini bozuk tutmak niyetindeydi. Bunun için yeterli sebebinin olduğunu düşünüyordu.”

yince istemeden kavgaya karışmış oldu. Dördü de halsiz düşene kadar bir güzel kavga ettiler. Arada epey hasar oldu. Birinin gözü şişti, bir diğerinin kaşı yarıldı...

Birbirlerinin kolunda bitkin bir halde içeriye girerken, Ali Nail farkında olmadan, “İnsanın istediği mutlaka oluyor demek ki... Sabahtan beri biri bir şey dese de kavga edip hırsımı alsam ondan diyordum. Tam her şey yoluna girmişken ben kavga ettim. Hem de sadece ben de değil zavallı babam da benim ateşime yanmış oldu. Canım çok yanıyor; ama olsun staja gidecem ya inşallah o yeter artık bana.” diye söyledi.

Babası söylediklerinden pek bir şey anlamadı ama pek üzerinde de durmadı. “Yemek yarım kaldı bari güzel bir çay içelim.” diye söylenerek içeri girdi.